

АТАНАС ДАЛЧЕВ
СРЕЩА НА ГАРАТА

chitanka.info

КЪМ РОДИНАТА

*Не съм те никога избирал на земята.
Родих се просто в теб на юнски ден във зноя.
Аз те обичам не защото си богата,
а само за това, че си родина моя.*

*И българин съм не заради твойта слава
и твойте подвизи и твойта бранна сила,
а зарад туй, че съм безсилен да забравя
за ослепените бойци на Самуила.*

*Да търси, който ще, във теб сполука бърза
и почести и власт със страст една и съща,
страданието мен по-силно с теб ме свързва
и нашата любов в една съдба превръща.*

1965 г.

СРЕЩА НА ГАРАТА

На Александър Муратов

*Аз слязох сам на малка гара
да взема следващия влак
и в равното поле ме свари
на нея падналия мрак.*

*Бе много тихо. Звуци слаби
до мен вечерникът довя:
обаждаха се нейде жаби,
скриптеше помпата едва.*

*За други мислех аз във мрака —
аз не познавах вечността,
но докато очаквах влака,
сама дойде при мене тя.*

*Разтвори димните си бездни
и в тяхната дълбока нощ
захвърли гроздовете звездни
на своята красота и мощ.*

*Обхвана ме като пиянство
и в своята кръв усетих аз
на междузвездните пространства
опустошителния мраз.*

*Задъхан, рекох ѝ тогава:
— О, вечност, чужда си ми ти!
Какво, кажи ми, сам ще правя
в пустинните ти висоти?*

*Аз няма никога в безкрая
да се почувствувам дома
и всичко мое е на тая
греховна мъничка земя.*

*За мене мислят тука само
и само тука в тоя час,
около лампата събрани,
очакват да се върна аз.*

*Прости, че пред звездите твои
и огньовете им в нощта
светлика на един прозорец
готов съм да предпочета.*

1962 г.

МАДРИГАЛ

*Аз леко трепвам, чело сбърчил,
когато се покажеш ти
и твойто алено чадърче
над улицата разцъфти.*

*Ти с него приближи, любима,
облъхната от аромат,
и под небето му вземи ме,
сроди ме с чудния му свят.*

*За мен е то платно на кораб,
кубе и свод; и всеки път
със формата си до умора
напомня ми за твойта гръд.*

*И всеки път слухтя и стина:
сърцето ми ли бий, или
по опнатата му коприна
дъждът със капки трополи?*

*Червено в здрачината плава
като угасваща искра,
но и тогава озарява
лика ти с някаква зора.*

*Сред блясъци асфалтът чезне,
летим по него в полет луд
и сякаш в черните му бездни
се спущаме със парашут.*

1962 г.

НЕЙДЕ В РУСИЯ

*След като дълго е препускал,
най-сетне спира влакът. Гара.
Спокойно над земята руска
изминалият ден догаря.*

*Пред мен, на надлеза огромен,
прегръщат се мома и момък.
Високо горе на небето
аз виждам двата силуета.*

*Един човек велосипеда
възседа и потегля в здрача.
Загубено, детенце бледо
само в навалищата плаче.*

*Но скръзва жалостно вагонът.
Отдръпва се назад перонът.
И втурва се отново влака.
И гарата изчезва в мрака.*

*Така аз няма да узная
къде е велосипедиста
отивал и дали на края
е стигнал там, където иска;*

*изпращала ли е момата,
или посрещала момчето;
и своята майка във тълпата
намерило ли е детето.*

Ний няма да се видим вече.

*Разминали сме се навеки.
Не като чужденец ли вечен
минава през света човекът?*

1965 г.

КАРЛОВАРСКА БАЛАДА

На Дим. Гундов

*Тук всяко здание с вида си интригува.
Една история да виждам ми се струва.*

*Във мрака празнично е осветен портала.
На сватбената нощ започва скоро бала.*

*Възлизат гостите по стълби, в мрамор цели:
мъжете с черен фрак, жените — с рокли бели.*

*Из гостната слуги с ливреи дълги шетат.
Виси на майката, покойница, портретът.*

*А до прозореца на еркера бащата
разисква зестрата в подробности със свата.*

*Невестата тоз миг във черна пелерина
върви с любовника през тъмната градина.*

*На задната врата отдавна вече чака
със загасен фенер един фиакър в мрака.*

*Едничко братчето от горните тераси
открива бягството коварно на сестра си.*

Не знаят другите. Не подозират даже.

Горят прозорците на всичките етажи.

*Аз где съм? В кулата, покрита с ламарина.
Дописвам най-подир историята старинна.*

*На листа бял редя там буква подир буква
и чувам как дъжда по покрива почуква.*

1972 г.

СБОГУВАНЕ С КАРЛОВИ ВАРИ

*Прощавай, странен град! Напущам те със жал,
без и до днес, уви, да съм те опознал.*

*Ти се потайваше зад тоз и онзи рът,
изплъзваше ми се от взора всеки път.*

*Ако покажеше едната своя част,
тогава другата укриваше завчас.*

*Аз виждах, скитайки по твоите стръмнини,
със всяка крачка как се всичко в теб мени.*

*Възлизах с къщите, надолу слизах с тях.
Подобно сомнамбул над покриви вървах.*

*С мен криволичейки насам, натам — без край,
шега си биеше и улицата май:*

*завършваше пред мен със някой дом голям,
и продължаваше, достигнех ли дотам.*

*И стълби, стълбички с безбройни стъпъла
ме неизвестно где приканваха: ела!*

*Но тръгнех ли по тях, на старите места
през чудни дворища попадах, без да ща.*

*Магия ли бе то? Аз дирех твоя лик,
откривах го и сам го губех всеки миг.*

И те напущам днес, прекрасен свиден град,

все тъй загадъчен, познат и непознат.

1972 г.

ДИВ БУРЕН

*Какво не правех, за да я забравя,
но тя изпълваше ми всички мисли,
привиждаше ми се на всеки ъгъл,
явяваше ми се безспир насъне
и в нощите безсънни беше с мене.
В сърцето като бурен див порасла,
не можех аз оттам да я изскубна.*

*Реших тогава с друга да се свържа.
Момичето бе ласкаво и мило
и докато със него се разхождах,
за първата и не помислях даже,
но щом до стаята му го изпратех
и слезех по скрибуцащата стълба,
на портата я сварвах да ме чака.*

*И тръгвах аз обезумял отново
със първата, с едничката любима;
и скитахме се ние чак до късно
под редките запалени фенери,
из улиците вече опустели,
приказвахме си, смеехме се двама,
безсилни да се разделиме.*

*А срещаха ни късни минувачи
и виждаха един особен момък
със себе си на глас да разговаря
и да се смее сам като безумен.*

1974 г.

ГОСТЕНКА

*Сънят е портата едничка, през която
умрелите при живите дохождат.
Ти влизаш и до мене сядаш бавно.
Аз пръстена със лявата ръка прикривам.
Седиш с усмивка върху устните: ти знаеш.
Не, не, това и другото не ни разделят,
ний пак сме заедно и си говорим.
Ах, как е сладостно това, и тъжно!
Но изведнъж, навън заслушана, ти ставаш
и мълком тръгваш, както в миналите ноци.
Не си отивай! Ден, не ме събуждай още!*

1974 г.

ЛОВНИЯТ ЗАМЪК НА „МОРИЦБУРГ“

На Норберт Рандов

*При входа по стените голи и студени
катереше се сякаш стадо от елени:
рога, еленови рога чак до тавана!
Подрънкваше от стъпките ни порцелана.
Редяха се салони мрачни и самотни
с тапет от кожа на убитите животни.
Тоз ден във този кралски замък на Саксония
си бяха дали среща всичките сезони.
И времето ежеминутно се менеше:
ако в единия прозорец сняг валеше,
във другия бе пролет, бляскаше тревата,
във третия пак мрак, и облаци, и вятър
лък правеше от дръжките на знамената.
Последна беше стаята на Колвиц Кете.
Излязохме. Видяхме слънцето да свети.*

1976 г.

НА ЕДИН ПРИЯТЕЛ

*Ти, казваш, купил си една от тия къщи,
напуснати от жителите им на село,
и отсега ще можеш да твориш спокойно,
далече от града и суетите градски.*

*Учудвам се, приятелю, на твойта грешка:
ти с твойта съвест там покой не ще намериш.
Обезлюдените места са неспокойни,
със призраци е пълна всяка стара къща.*

*Прпуквали, разправяш, дървените стълби,
припукват не от дървояди, а от стъпки
и туй, що мислиш вой на вятъра в комина,
е плач отчаян на души осиротели.*

*И скоро в някоя от твоите дълги ноци,
предчувствам, ти ще ги видиш как се връщат
през двора опустял под месечина пълна
в заграбената им от тебе родна къща.*

1976 г.

ХУДОЖНИКЪТ И ВЯТЪРЪТ

На Иван Симеонов

*Художникът искаше да нарисува вятъра,
и рисуваше листа, които излизат лудо от
пожълтялото дърво като искри от разпалван
огън.*

*Той искаше да нарисува вятъра,
и рисуваше как се струи и проблясва тревата
в ливадата.*

*Той искаше да нарисува вятъра,
и рисуваше облаци, пръснати в паническо
бягство по небето.*

*Художникът искаше да нарисува вятъра,
и виждаше винаги, че рисува друго.*

1977 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.